



REPUBLIKA HRVATSKA  
Županijski sud u Puli – Pola  
Kranjčevićeva 8, 52100 Pula-Pola

25

Poslovni broj: GŽ-1126/2024-5

U IME REPUBLIKE HRVATSKE  
PRESUDA

Županijski sud u Puli-Pola, u vijeću sastavljenom od sudaca Igora Rakića kao predsjednika vijeća, Marije Sošić kao suca izvjestitelja i člana vijeća te Helene Poropat kao člana vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice Kristine Popović, OIB: 45661538627, iz Siska, Lađarska 28d, protiv tuženika Savia Sisak d.o.o., OIB: 55208846738, sa sjedištem u Sisku, Mihanovićeva obala 33, Sisak, kojeg zastupa punomoćnik Danko Kovač, odvjetnik iz Siska, radi isplate, odlučujući o tužiteljičinoj žalbi protiv presude poslovni broj: P-152/2023-21 od 14. lipnja 2024. Općinskog suda u Sisku, u sjednici održanoj 2. rujna 2025.,

presudio je

Odbija se tužiteljičina žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Sisku poslovni broj: P-152/2023-21 od 14. lipnja 2024.

Obrazloženje

1. Presudom je suda prvoga stupnja odbijen u cijelosti tužbeni zahtjev tužiteljice Kristine Popović protiv tuženika Savia Sisak d.o.o. za isplatu iznosa od 133.253,70 eura/1.004.000,00 kuna u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti presude sa zateznim kamatama od podnošenja tužbe do isplate te je tužiteljici naloženo naknaditi tuženiku troškove postupka u iznosu od 10.030,00 eura u roku od 15 dana.

2. Pravovremenom i dopuštenom žalbom tu presudu u cijelosti pobija tužiteljica zbog svih zakonom propisanih žalbenih razloga posebno ističući i postojanje bitne povrede iz članka 354. stavka 2. točke 11. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 84/2008., 57/2011., 25/2013., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023., dalje: ZPP) smatrajući da prvostupanjska presuda ima nedostatke zbog kojih se ne može ispitati. Predlaže ukidanje prvostupanjske presude i vraćanje predmeta prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

3. Tuženik nije podnio odgovor na žalbu.

4. Žalba nije osnovana.

5. Predmet je spora zahtjev tužiteljice Kristine Popović protiv tuženika Savia Sisak d.o.o. za isplatu iznosa od 133.253,70 eura (1.004.000,00 kuna) sa zateznim kamatama od podnošenja tužbe (2. svibnja 2023.) do isplate.

5.1. Tužiteljica temelji svoj tužbeni zahtjev na tvrdnji da je 27. studenog 2008. tuženikovu vjerovniku Josipu Plodinecu isplatila iznos od 1.004.000,00 kuna koji iznos je tuženik bio dužan namiriti na temelju Aneksa br.2. Ugovora o namirenju od 5. lipnja 2007., sklopljenog 11. srpnja 2007. (dalje: Aneks br. 2.) a sastoji se od glavnice u iznosu od 810.000,00 kuna i pripadajućih zateznih kamata te troškova po Ugovoru o zajmu od 20. studenog 2004. koji je sklopljen između zajmoprimca Jelovica d.d. Sisak i zajmodavca Josipa Plodineca a tuženik je bio u obvezi prema Josipu Plodinecu jer se (i) na taj način obvezao platiti kupoprodajnu cijenu za nekretninu k.č. 718/9 upisanu u zk.ul.147 k.o. Novi Sisak (zgrade površine 1326 m<sup>2</sup> i dvorišta površine 1993 m<sup>2</sup>) na temelju Ugovora o prodaji nekretnine koji je kao kupac sklopio s vlasnikom nekretnine Jelovica d.d. Sisak kao prodavateljem, 24. svibnja 2007., kao i da joj je Josip Plodinec 27. studenog 2008. izdao potvrdu o namirenju duga i ustupanju tražbine prema Savia Sisak d.o.o. (ovdje tuženiku).

5. Prvostupanjskom je presudom odbijen tužbeni zahtjev u cijelosti iz više razloga:

- nedostatka aktivne legitimacije jer tužiteljica nije dokazala isplatu (dokazala je samo da je na svom računu imala pokriće, ali ne i da je izvršena isplata a to nije potvrdio ni Josip Plodinec saslušan kao svjedok te prvostupanjski sud ocjenjuje kako je Aneks br. 2. Ugovora o namirenju fiktivan ugovor jer se zapravo radilo o načinu isplate buduće zarade po osnovi daljnje prodaje nekretnine);
- nepostojanja duga tuženika prema Josipu Plodinecu u vrijeme sklapanja Aneksa br. 2. jer su vjerovnici Jelovice d.d. Sisak već bili namireni u cijelosti i
- osnovanosti tuženikova prigovora zastare jer se tužiteljica prvi put obratila tuženiku 2013. godine ali takvo obraćanje ne prekida zastaru u smislu članka 241. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022. i 155/2023., dalje: ZOO/05) a zastara je počela teći 28. srpnja 2007. jer je rok za ispunjenje istekao 27. srpnja 2007. (15 dana računajući od sklapanja Aneksa br. 2., 11. srpnja 2007., kako proizlazi iz iskaza svjedoka Josipa Plodineca).

6. Ispitavši prvostupanjsku presudu u granicama razloga određenih u tužiteljičinoj žalbi pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP i na pravilnu primjenu materijalnog prava prema članku 365. ZPP, ovaj je drugostupanjski sud ocijenio kako je tužiteljičina žalba neosnovana pa ju je zato kao takvu valjalo odbiti i potvrditi prvostupanjsku presudu, ali primjenom članka 373.a stavka 1. ZPP i iz nešto drugačijih materijalnopравnih razloga.

7. Nije utvrđeno postojanje bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje se pazi po službenoj dužnosti prema članku 365. stavku 2. ZPP a ni one iz članka 354.

stavka 2. točke 11. ZPP jer se prvostupanjska presuda, unatoč određenim nedostacima, može ispitati.

8. Što se tiče pravilnosti i potpunosti utvrđenog činjeničnog stanja te pravilnosti primjene materijalnog prava, ovaj drugostupanjski sud ocjenjuje kako je prvostupanjski sud pogrešno ocijenio isprave u spisu i izveo nepravilan zaključak o nedostatku aktivne legitimacije tužiteljice i nepostojanju tuženikova duga prema Josipu Plodinecu kao razlozima neosnovanosti tužbenog zahtjeva, ali da je tužiteljčin zahtjev ipak neosnovan zbog osnovanosti prigovora zastare.

9. Iako je točno da tužiteljica nije dostavila dokaz o isplati sa svoga računa ni da je prodala nekretninu pa tako stekla novac za plaćanje Josipu Plodinecu iznosa od 1.004.000,00 kuna 27. studenog 2008., to, po ocjeni ovoga drugostupanjskog suda u ovom slučaju nije ni odlučno jer tužiteljica svoj zahtjev temelji i na ustupu tražbine (cesiji) prema odredbama članaka 80. do 89. ZOO/05 pa tako i prema članku 85. ZOO/05 koji je i naznačen u "Potvrdi o namirenju duga i ustupanju tražbine" izdanoj 27. studenog 2008. (stranica 17 spisa) a za postojanje i valjanost ustupa tražbine ugovorom o cesiji nije odlučno je li primatelj (cesionar) ispunio dužnikovu tražbinu (to je značajka ugovora o subrogaciji iz članka 90. ZOO/05).

10. Prvostupanjski je sud izveo pogrešan zaključak i u vezi s (ne)postojanjem duga i simulaciji kad je u pitanju Aneks br. 2. Ugovora o namirenju od 5. lipnja 2007., sklopljen 11. srpnja 2007. (stranica 16 spisa), jer kada se uzmu u obzir sve isplate koje je tuženik kao kupac izvršio vjerovnicima prodavatelja Jelovica d.d. Sisak ne proizlazi zbroj od 3.100.000,00 kuna koliko je iznosila kupoprodajna cijena prema Ugovoru o prodaji nekretnine od 24. svibnja 2007. (stranice 8 i 9 spisa) a okolnost što je i Josip Plodinec, koji je prethodno vodio ovršni postupak protiv svoga dužnika Jelovica d.d. Sisak (za isplatu iznosa od 1.200.000,00 kuna sa zateznim kamatama po osnovi Ugovora o zajmu od 26. studenog 2004. – stranice 6 i 7 spisa) i imao upisano založno pravo upravo na nekretnini koja je bila predmet kupoprodaje između Jelovica d.d. Sisak i ovdje tuženika, pridonio dovršetku ovršnog postupka i brisanju založnog prava dostavljanjem podneska u kojemu je naveo kako je njegova tražbina namirena u cijelosti (kao i ostali vjerovnici i založni vjerovnici kojima su tražbine doista bile namirene) kako bi se obustavio ovršni postupak i izvršilo brisanje založnog prava koje je potom upisano u korist banke koja je ovdje tuženiku odobrila kredit (u iznosu od 2.000.000,00 kuna) iz kojega je platio tražbine drugih vjerovnika Jelovica d.d. Sisak (ali Josipu Plodinecu samo u iznosu od 171.000,00 kuna) ne znači ujedno i da mu je ostatak tražbine (do 1.200.000,00 kuna – osim naknadno 30.000,00 eura) isplatio ovdje tuženik koji se na to obvezao Ugovorom o prodaji nekretnine od 24. svibnja 2007. u članku 2. točki 3. – preuzimanjem obveze ispunjenja obveze prodavatelja u iznosu od 1.200.000,00 kuna s kamatama po stopi od 4% godišnje (stranica 8 spisa), kao ni da je Josip Plodinec otpustio dug tuženiku ili da je ta tražbina prestala na neki drugi način.

10.1. Pogrešan je stoga zaključak prvostupanjskog suda da je tuženik isplatio Josipu Plodinecu bilo koji iznos osim iznosa od 171.000,00 kuna i 30.000,00 eura prema Ugovoru o namirenju od 5. lipnja 2007. (stranice 11 do 14 spisa), Aneksu od 6. lipnja 2007. (stranica 15 spisa) i Aneksu br. 2. od 11. srpnja 2007. (stranica 16 spisa).

11. Tužiteljica bi slijedom toga kao novi vjerovnik bila legitimirana zahtijevati isplatu od tuženika kao dužnika čiji dug i dalje postoji, ako je točno da je tražbina ponovno prenesena na tužiteljicu (kako sama tvrdi a s obzirom na to da je ona ustupala tu tražbinu trećim osobama, ali prvostupanjski sud to nije problematizirao ni razjasnio smatrajući odlučnim to što nije dokazala da je ispunila tuženikovu obvezu prema Josipu Plodinecu), ali zbog osnovanosti tuženikova prigovora zastare tužiteljčin se zahtjev za isplatu od tuženika ugasio – prestalo je njezino pravo zahtijevati ispunjenje obveze (članak 214. stavak 1. ZOO/05).

12. Iako je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio početak tijeka zastarnog roka, prema stanju spisa (isprava i izvedenih dokaza koji se nalaze u spisu) proizlazi da je tuženikov prigovor zastare ipak osnovan.

12.1. U Aneksu br. 2. Ugovora o namirenju, sklopljenom 11. srpnja 2007., koji je prvostupanjski sud pogrešno ocijenio prividnim ugovorom, naime nije određen fiksni rok u kojemu je tuženik dužan ispuniti obvezu Josipu Plodinecu, već je navedeno "Rok isplate je prema dogovoru Plodinec Josipa i Savia Sisak d.o.o.", niti je u ovom slučaju zakonom propisan rok za ispunjenje obveze.

12.2. Tužiteljica međutim nije u pravu kada se poziva na ugovornu odredbu iz Aneksa br. 2. kojom je određeno da je "Rok isplate prema dogovoru Plodinec Josipa i Savia Sisak d.o.o." koji nikada nije postignut pa da zbog toga obveza nije ni dospjela prije podnošenja tužbe, jer se po prirodi stvari određivanje vremena ispunjenja ne može ostaviti na volju obiju strana, već samo jednoj strani – vjerovniku ili dužniku (članak 176. ZOO/05) a to u ovom slučaju nije učinjeno ili se pak eventualno može smatrati da je to ostavljeno na volju dužnika.

13. Ima se stoga najprije smatrati da u ovom slučaju nije bio određen rok za ispunjenje pa je tuženik mogao doći u zakašnjenje kad ga je vjerovnik pozvao na ispunjenje obveze u skladu s odredbom članka 183. stavka 2. ZOO/05 a to je bilo 2013. godine (zastupnik je po zakonu tuženika Zoran Kovač saslušan za tuženika kao stranku na ročištu 14. svibnja 2024 – stranica 235 spisa - iskazao kako "ga je tužiteljica prvi put pozvala 2013. da plati dug u iznosu od 800 i nešto tisuća kuna") a tužiteljica je u spis priložila prijedlog za osiguranje privremenom mjerom koju je podnijelo društvo Furgis bene d.o.o. 9. travnja 2013. radi osiguranja tražbine u iznosu od 900.000,00 kuna u kojemu je navedeno da je Kristina Popović 4. siječnja 2013. ustupila tu tražbinu koju ima prema Savia Sisak d.o.o. Zoranu Stanojeviću iz Siska koji je potom tu tražbinu ustupio predlagatelju osiguranja Furgis bene d.o.o. (stranice 17 do 20 spisa), kao i podnesak upućen tuženikovu odvjetniku 11. ožujka 2013. u kojemu se kao stranke navode Furgis bene d.o.o., Zoran Stanojević i ovdje tužiteljica Kristina Popović i u kojemu je navedeno da je Kristina Popović platila tuženikov dug Josipu Plodinecu i da joj je Josip Plodinec ustupio tu tražbinu.

13.1. U spisu nema podataka o tome kako je i kada završio taj postupak, ali se tužiteljica u vezi s tim i ne poziva na prekid zastare pa se ima smatrati kako nije ni bilo prekida zastare nakon što je zastarni rok počeo teći najkasnije početkom 2014. godine.

14. Tužiteljica se, kako je već ranije navedeno, poziva samo na to da zastara nije ni počela teći prije podnošenja tužbe jer da nije bila dospjela tuženikova obveza iz

Aneksa br.2, što je neosnovano jer je u krajnjem slučaju tuženik došao u zakašnjenje 2013. godine kada je pozvan na plaćanje a tužba je u ovoj parnici podnesena tek 2. svibnja 2023., dakle nakon proteka pet godina kao općega zastarnog roka iz članka 225. ZOO/05 računajući najkasnije od 1. siječnja 2014. kao dana od kad je tužiteljica kao vjerovnik (ili drugi vjerovnik kojemu je tada bila ustupila tražbinu) imala pravo zahtijevati ispunjenje obveze.

15. Zastara je nastupila i u slučaju da je rok isplate vezan za nastup okolnosti koje se odnose na prodaju nekretnine kako bi tuženik raspolagao sredstvima za isplatu Josipu Plodinecu, ili je rok ispunjenja stavljen tuženiku kao dužniku na volju, jer neizvjesnost ispunjenja ne može predugo trajati – zasigurno ne od sklapanja Aneksa br.2. 11. srpnja 2007. pa do 2. svibnja 2018. (pet godina prije podnošenja tužbe), dakle više od deset godina.

16. U svakom slučaju, tužiteljica je (ili osobe kojima je bila ustupila tražbinu) već 2013. godine smatrala da je tuženik u zakašnjenju i zatražila isplatu smatrajući da je tražbina dospjela, ali time, kako je već prethodno obrazloženo, nije nastupio prekid zastare (to tužiteljica nije dokazala).

17. Tužiteljičin je tužbeni zahtjev stoga neosnovan samo iz razloga što je nastupila zastara o čemu je sud povodom prigovora tuženika dužan voditi računa pa je zato i žalbu valjalo odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu primjenom članka 373.a stavka 1. ZPP te time odlučiti kao u izreci.

U Puli 2. rujna 2025.

Predsjednik vijeća

Igor Rakić



Broj zapisa: 9-3087c-451bb

Kontrolni broj: 058e4-4fa40-47ca6

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.